

hvorvidt et Korps paa 9 Medlemmer virkelig kan sammensættes saaledes, at det kan danne et passende Blæseorkester — det ligger udenfor mit Omraade —, men da jeg nu ser Forslaget angrebet meget stærkt i Blade og andre Steder, vil jeg dog ud fra praktisk Erfaring fremføre adskillige Momenter, som tale i anden Retning. Jeg vil tillade mig at minde om, at disse Orkestres Størrelse er nøjagtig den samme som efter Hærloven af 1867; da hver Bataillon havde sit Musikkorps, og kunde disse Musikkorps i en saa lang Aarrække uden alt for voldsom Kritik anvendes, maa de vel ogsaa kunne det endnu. Det var først efter Hærloven af 1880, at to Musikkorps blev slaæede sammen til eet, og vi fik en Regimentsmusik, som naturligvis kunde blive ganske anderledes fyldig. Naar jeg mindes den Tid, kan jeg ikke sige andet, end at jeg har den Tro, at selv i en saadan beskeden Form, som det her er foreslaæet, vil denne Musik kunne blive baade til Glæde og til Nytte saavel for Hæren som for Befolkningen.

Jeg ser nok, at man har frygtet for, at disse stærkt indskrænkede Musikkorps ikke skulde kunne gøre Fyldest, navnlig ved Koncerter. Til at blæse paa Marcher er et Orkester, der ikke er større end her foreslaæet, udmærket, men naar man vil udføre Koncerter af større Omfang, synes Orkestret naturligvis temmelig lille. Derpaa har man søgt at bøde ved at gøre Forsøg med Anvendelse af værnepligtige. Jeg er ikke i Tvivl om, at man baade fra et musikalsk og et militært Standpunkt stiller sig meget tvivlende overfor, om dette Eksperiment kan gennemføres i nogen videre Udstrækning og med nogen Nytte, men jeg vil dog tillade mig som gammel Soldat at meddele Dem noget, som jeg selv har oplevet, og som kunde tyde paa, at det ikke er umuligt at skaffe Militærorkestrene nogen Forstærkning ad den Vej. Det vil erindres, at under den gamle Hærorning af 1867 havde man 10 Reservebatailloner, der skulde indkaldes hvert andet Aar til større Øvelser. De havde ingen Militærorkestre, ja, ikke en Gang Signalblæsere, dertil maatte man enten bruge værnepligtige eller faa dem overladte fra Liniebataillonerne. Ikke desto mindre lykkedes det ved Indkaldelsen 1875—76 ved

27de Bataillon i Fredericia, hvor jeg den Gang var Adjutant, at faa dannet et Orkester. Forud for Indkaldelsen skrev man til dem, man vidste var Musikere, om de ikke vilde tage deres Blæseinstrumenter med og gøre Forsøg paa at danne et lille frivilligt Orkester, som kunde spille under Hvil og ogsaa en Gang imellem paa Marchen. Det gjorde de, og saa fik man udkommanderet en af Liniebataillonens mere uddannede Musikere til at prøve at banke disse naturligvis ikke stærkt udviklede Musikere sammen, og det lykkedes. Man maa huske paa, at Soldater i Almindelighed jo ikke ere saadan udprægede — hvad skal jeg kalde det — Feinschmeckere, at netop Gardens Orkester eller Tivolis Orkester skal til for at opmuntre dem; nej, naar der blot kan spilles nogle muntre Marcher og nogle fædrelandske Melodier, ere de glade og taknemmelige. Skønt, som det vil erindres, Øvelserne den Gang kun varede 30 Dage, lykkedes det ikke desto mindre i Løbet af de første 10—12 Dage at faa banket et saadant Orkester paa en halv Snes Mand saaledes sammen, at de kunde være til Opmuntring i Hvil og paa Marcher. Det hørte imidlertid op, idet der blev givet en Befaling — i Militæretaten gives der jo undertiden af Hensyn til Reglementerne Befalinger, som ikke smage lige godt — om, at det, da Reservebataillonerne ikke vare normerede med Musikkorps, ikke var tilladt ad frivillig Vej at forsyne dem dermed. Men jeg gør opmærksom paa, at i en Tid, som ligger noget tilbage, er der altsaa gjort et virkelig Forsøg paa at tage de værnepligtige Musikere i Anvendelse, og det er ikke eneste Gang. Det er senere ved adskillige Lejligheder hændet, at Folk, der vare uddannede til Signalblæsere, og som selvfølgelig i Forvejen vare Musikere, ere traadte ind i Orkestre under Sygdom og lignende og have spillet en Stemme der. Alt dette tyder egentlig paa, at det ikke er umuligt, og i alt Fald, naar vi ikke kunne faa mere, men nærmest maa være taknemmelige for det Minimum, der her bydes, synes jeg, det dog er et Forsøg værdt at se, om man ogsaa ad den Vej kan faa forøget Orkestrene. Den højtærede Forsvarsminister har været opmærksom paa Vanskelighederne derved og forsøgt at give saa-